

The background of the book cover is a detailed illustration of a dark, scaly dragon with large, leathery wings. The dragon is coiled around a tall, jagged mountain peak. Its head is turned to the right, showing a red eye and a mouth full of sharp teeth. The sky is a mix of blue and purple, with a bright sun or moon glowing behind the mountain. The overall style is reminiscent of classic fantasy art.

CHRISTOPHER
PAOLINI

KULKURI,
NOITA JA
LOHIKÄÄRME

TAMMI

Christopher Paolinin *Perillinen*-sarja:

ERAGON

ESIKOINEN

BRISINGR

PERILLINEN

CHRISTOPHER PAOLINI

KULKURI,
NOITA JA
LOHIKÄÄRME

Tarinoita Alagaësiasta

1. OSA: ERAGON

avustajana Angela Paolini
joka kirjoittaa herbalisti Angelana tarinassa
"Tähtien luonteesta"

Suomentanut Ilkka Rekiaro

TAMMI • HELSINKI

*Kuten aina, omistan tämän perheelleni
ja lukijoille, joiden ansiosta tämä oli mahdollista.*

Englanninkielinen alkuteos *The Fork, the Witch, and the Worm*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2018 (by Alfred A. Knopf,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York)

Teksti © 2018 by Christopher Paolini

Etulehtien kartta ja sisuskuvitus © 2018 by Christopher Paolini

Kansi © 2018 by John Jude Palencar

All rights reserved.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0904-3

Sisällys

ENSIMMÄINEN OSA: HAARUKKA

1. Arngorvuori 9
2. Haarukka 23
3. Värien sali 57

TOINEN OSA: NOITA

4. Riimejä ja arvoituksia 63
5. Tähtien luonteesta 71
6. Kysymyksiä ja vastauksia 88

KOLMAS OSA: MATO

7. Kohtalokas sortuma 95
8. Kulkarasin mato 107
9. Uusia alkuja 181

Nimet ja kielet 186

Jälkisanat 190

ENSIMMÄINEN OSA
HAARUKKA

I

Arngorvuori

Päivä ei ollut mennyt hyvin.

Eragon nojautui tuolinselkään ja joi pitkän sie-
mauksen karhunvatukkasimaa pikarista. Makea
lämpö levisi kurkkuun tuoden mukanaan muistoja
kesäpäivistä, jolloin hän oli marjastanut Palancarini-
laaksossa.

Koti-ikävä iski.

Sima oli ollut paras anti hänen tapaamisestaan
kääpiöiden edustajan Hruthmundin kanssa. Lahja,
jonka tarkoitus oli lujittaa kääpiöiden ja Ratsastajien
sydämellisiä suhteita – tai niin Hruthmund oli aina-
kin väittänyt.

Eragon tuhahti. *Sydämellisiä, katin kontit!* Hän oli
koko tapaamisen ajan kiistellyt Hruthmundin kanssa
siitä, milloin kääpiöt toimittaisivat lupaamansa ta-
varat. Hruthmund näytti pitävän täysin riittävänä
kolmen tai neljän kuukauden toimitusväliä, mikä
oli älytöntä ottaen huomioon, että kääpiöt asuivat
lähempänä Akatemiaa kuin yksikään muu rotu.

Jopa Nasuada oli onnistunut toimittamaan tavaraa kuukausittain kaukaa lännestä Hadaracin aavikon takaa.

Pitää järjestää tapaaminen Orikin kanssa ja puhua asiat halki. Vielä yksi homma loputtomalta tuntu-
vassa tehtävämeressä.

Eragon silmäili kääröjen, kirjojen, karttojen ja irtonaisten pergamenttiliuskojen nivaskoja, jotka peitivät hänen edessään olevaa pöytää ja joihin kaikkiin hänen täytyisi paneutua. Hän huokaisi. Näky oli lan-
nistava.

Hän käänsi katseensa lohikäärmeenpesän etusei-
nän isoihin ikkunoihin, joissa oli karkeasti veistetyt
pokat. Ilta-auringon säteet lankesivat alas Arngor-
vuoren ympärillä levittäytyvälle tuuliselle tasangolle.
Luoteessa Eddajoki kimmelsi kuin maastoon pудо-
tettu hopeasta taottu rihma. Lähimmässä mutkassa
oli kaksi laivaa laiturissa, jonka edestä lähti tie etelään
Arngorin tyveä reunustaville kukkuloille.

Eragon oli valinnut Arngorvuoren lohikäärmerat-
sastajien uudeksi kotipaikaksi keskusteltuaan Saphi-
ran ja muiden matkatoveriensä kanssa. Arngor oli
enemmän kuin koti: se oli turvapaikka eldunareille
ja toivon mukaan seuraavan lohikäärmesukupolven
pesimäalue.

Korkea, pystyseinäinen vuori oli Beorvuorten etäi-
sin jatke, noita jättiläisiä matalampi mutta silti monin
verroin korkeampi kuin Eragonin kotiseudun Selkä-
rankavuoristo. Arngor kohosi yksinään vehmaasta

itäisestä tasangosta, kahden viikon hitaan purjehduksen päässä Varsinais-Alagaësin rajalta.

Arngorin eteläpuolella maasto oli rypyttynyt kuin sängynpeite, ja sitä koristivat röyhelön tavoin puut, joiden lehdet loistivat tuulessa hopeoituina kuin kalansuomut. Idempänä oli jyrkäniteitä, osa pystysuoria, ja valtavia tasalakisia kivipilareita, joita kruunasi runsas kasvillisuus. Pilareiden juurella asui kierteleviä heimoja – outoja puolivillejä, jollaisia Eragon ei ollut aiemmin elämässään kohdannut. Toistaiseksi heistä ei ollut koitunut ikävyyksiä, mutta hän oli edelleen varuillaan.

Se kuului nyt hänen tehtäviinsä.

Vuori tunnettiin monilla nimillä. Arngor oli kääpiöiden kieltä ja tarkoitti valkoista vuorta – lumi ja jää verhosivat sen ylintä kolmannesta, ja kaukaa katsoen huippu hohti vehreällä tasangolla hätkähdyttävän kirkkaana. Mutta sillä oli myös vanhempi, salainen nimi, sekin kääpiöiden kieltä. Kun Eragonin johtama retkikunta oli asettunut asumaan vuoren juuren kukkuloille, maan alta kalliosta oli löytynyt tunneleita, joiden riimuissa luki *Gor Narrveln*. Nimi tarkoitti jalokivivuorta. Jokin muinainen kääpiöklaani tai -heimo oli louhinut kaivoksia syvälle vuoren juureen.

Eragonin ryhmään lyöttäytyneet kääpiöt olivat olleet löydöstä tohkeissaan ja keskustelleet pitkään siitä, ketkä olivat mahtaneet kaivaa kaivokset ja millaisia jalokiviä niistä saattaisi yhä löytyä.

Muinaiskielellä vuori tunnettiin nimellä Fell Thindare, joka tarkoitti yövuorta. Haltiat eivät osanneet selittää Eragonille, mistä nimi juontui, saati nimen syytä, joten hän ei juurikaan käyttänyt sitä. Mutta hän oli kuullut heidän viittaavan vuoreen myös nimellä Vaeta, toivo. Hänestä nimi oli osuva, koska lohikäärmeratsastajat edustivat toivoa kaikille Alagaësin roduille.

Urgaleilla oli vuorelle oma nimensä, Ungvek. Eragonin tiedustellessa nimen merkitystä he väittivät sen tarkoittavan omapäistä. Vastaus epäilytti häntä.

Ja sitten olivat ihmiset. Eragon oli kuullut heidän käyttävän kaikkia noita nimiä tekemättä niiden välillä eroa ja kutsuvan vuorta myös Kuurakeihääksi. Hän arveli kauppiaiden viljelevän nimeä leikkimielessä.

Eragon itse oli mieltynyt Arngoriin, koska se kuulosti hyvältä, mutta hän osoitti kaikkia nimiä kohtaan asianmukaista kunnioitusta. Nimien aiheuttama sekaannus kuvasti Akatemian tilannetta: seutu oli rotujen, kulttuurien ja ristiriitaisten tavoitteiden sulatusuuni, jossa ei ollut vielä saavutettu yhteisymmärrystä...

Hän joi taas munnvlorss-simaa. Sen nimen Hruthmund oli pullolle antanut, munnvlorss. Eragon maisteli sanaa kielellään, tunnusteli sen muotoa yrittäessään päästä jyvälle sen merkityksestä.

Päivän mittaan oli vastaan tullut muitakin vaikeuksia kuin Hruthmundin tapaaminen. Urgalit olivat tapansa mukaan haastaneet riitaa. Ihmiset olivat kiukkuisia. Lohikäärmeet arvoituksellisia. Ja haltiat...

he olivat liiankin kohteliaita, reippaita ja elegantteja, mutta päätöksen tehtyään he eivät suostuneet tai pystyneet muuttamaan mieltään. Eragon oli huomannut, että heidän kanssaan oli paljon hankalampi hoitaa asioita kuin hän oli luullut, ja mitä enemmän hän vietti aikaa heidän seurassaan, sitä vahvemmin hän oli valmis yhtymään Orikin käsitykseen haltioista: heitä oli viisainta ihailla kaukaa.

Vaikeiden asukassuhteiden lisäksi jatkuvaa huolta tuottivat linnoituksen rakentaminen, muonan ja muun tarpeellisen tavaran hankkiminen tulevan talven varalle ja ne lukemattomat pikkuasiat, joita ison kaupungin hallintoon kuului.

Ja sellaiseen heidän tutkimusretkensä oli johtanut. Siirtokuntaan, josta pian tulisi pysyvä.

Eragon joi siman loppuun. Hän tunsi lattian hiivenen kallistuvan allaan, kun sima alkoi nousta päähän. Hän oli aamupäivällä osallistunut linnoituksen rakentamiseen, ja se oli verottanut hänen ja Saphiran voimia enemmän kuin hän oli arvannut. Tuntui, ettei hän millään saanut kuluttamiaan voimia takaisin vaikka söi kuinka paljon. Eragon oli kahdessa viikossa joutunut kiristämään vyötään kaksi reikää sen yhden, uloimman reiän lisäksi, jonka verran hän oli laihtunut edeltävinä viikkoina.

Hän katsoi kyllästyneenä pöydälle laskemaansa pergamenttia.

Lohikäärmeiden rodun elvyttäminen, Ratsastajien johtaminen ja eldunarien suojeleminen olivat tehtä-

viä, joista hän halusi vastata ja jotka hän otti vakavasti. Mutta... Eragon ei ollut odottanut, että joutuisi kuluttamaan näin paljon aikaa tähän muuhun: istumaan kirjoituspöydän ääressä ja lukemaan ja laskemaan, kunnes silmät olivat tihruksissa. Niin naurettavan rankkaa kuin olikin ollut taistella Valtakuntaa vastaan ja kohdata Galbatorix – eikä Eragon halunnut enää kuuna päivänä kokea mitään vastaavaa – se oli ollut myös jännittävää.

Toisinaan hän haaveili sitovansa miekkansa Brisingrin lonkalleen, nousevansa Saphiran selkään ja lähtevänsä katsomaan, millaisia seikkailuja löytyisi. Mutta se oli pelkkää haaveilua. He eivät voisi jättää lohikäärmeitä eivätkä Ratsastajia oman onnensa nojaan, eivät vielä pitkään aikaan.

”Barzul”, Eragon mutisi. Hänen ilmeensä vääristyi entistä tympääntyneemmäksi, kun hän harkitsi kirousten litaniaa, jonka voisi langettaa pergamenttiliuskoille: tulta, pakkasta, salamoita, tuulta, olemattomiin hapertumista ja muuta.

Hän huokaisi, suoristautui ja tarttui taas sulkakynään.

Lopeta, sanoi Saphira. Se heräsi pehmustetussa lattiasyvennyksessä – pesä oli riittävän iso lohikäärmeelle. Sama pesä, jossa Eragon nukkui kaikki yöt käpertyneenä Saphiran toisen siiven alle.

Kun Saphira nousi, sen jalokiviä muistuttavista suomuista loisti valoa heijastavia sinisiä hiutusia, jotka säkenöivät seinille upeita kuvioita.

”En pysty”, Eragon sanoi. ”Kunpa pystyisinkin! Mutta en pysty. Rahtiluettelot on tarkistettava aamuun mennessä ja...”

Työtä riittää aina, Saphira sanoi astuessaan kirjoituspöydän luo. Sen kiiltävien kynsien kärjet ropisivat kivilattialla. Aina on niitä, jotka haluavat meiltä jotain, mutta sinun on huolehdittava myös itsestäsi, pikkuinen. Olet tehnyt kylliksi tälle päivälle. Laske kynä kädestäsi ja päästä huolet mielestäsi. Taivaalla on yhä valoa. Mene juttelemaan Blödhgarmin kanssa tai pukkimaan päitä Skarghazin kanssa tai tee jotain muuta kuin istua pihise siinä.

”En”, sanoi Eragon kohdistuen katseensa pergamenttiin piirrettyihin riimuriveihin. ”Työ on tehtävä, eikä sitä pysty tekemään kukaan muu kuin minä. Jos minä en...”

Hän kavahti, kun Saphiran vasen etukynsi naulasi pergamenttinivaskan pöytään niin, että pullosta roiskahti mustetta lattialle.

Nyt riittää, Saphira sanoi. Se hönkäisi kuumasti päin Eragonia. Sitten se kurkotti kaulaansa ja katsoi häntä toisella kimaltelevalla, pohjattomalla silmälään. Tänään et enää paiski töitä. Et ole nyt oma itsesi. Mene.

”Et voi...”

Mene jo! Saphiran alahuuli kipristyi, ja sen rinnasta kuului matalaa örinää.

Eragon hillitsi kielensä turhautuneena. Sitten hän heitti sulkakynän Saphiran kynnen viereen. ”Olkoon

menneeksi.” Hän työnsi tuolia taaksepäin, nousi seisomaan ja nosti kätensä ylös. ”Selvä. Sinä voitit. Minä menen.”

Hyvä. Saphiran silmissä näkyi aavistus huvittuneisuutta, ja se työnsi kuonollaan Eragonia kohti ovea. Mene. Äläkä tule takaisin ennen kuin olet paremmalla päällä.

”Pah!”

Mutta Eragon hymyili kävellessään ovesta ja lähtiessään laskeutumaan leveitä, kaartuvia portaita. Vastusteluistaan huolimatta Eragonia ei harmittanut lähteä kirjoituspöydän äärestä. Häntä hieman ärsytti, että Saphira hyvin tiesi sen, mutta niin mitättömästä asiasta ei kannattanut näyttää hapanta naamaa.

Joskus oli helpompi taistella taistelu kuin keksiä, miten käsitellä elämän paljon arkisemmat asiat.

Se opetus oli vasta valkenemassa hänelle.

Portaiden askelmat olivat matalia mutta niin leveitä, että Saphira mahtui vaivatta kulkemaan seinien välissä. Yksityistiloja lukuun ottamatta linnoitusta rakennettiin kauttaaltaan niin isoksi, että siellä pystyivät esteettä liikkumaan kaikki paitsi isoimmat lohikäärmeet – aivan kuten lohikäärmeratsastajien entisellä kotipaikalla Vroengardinsaaressa. Linnoitukseen tarvittiin reilusti tilaa, mutta siitä seurasi, että jo yhden huoneen rakentaminen oli suunnaton urakka, ja useimmat huoneista olivat valtavan, suorastaan pelottavan kokoisia, jopa isompia kuin kääpiöiden suurkaupungissa Tronjheimissa.

Eragon tuumi, että linnoitus tuntuisi viihtyisämmältä, kunhan heillä olisi aikaa ja voimia sisustaa se. Seinille ripustetut viirit ja kuvakudokset ja muutama matto takkojen eteen vaimentaisivat kaikua, antaisivat väriä ja muutenkin kohentaisivat tilojen tunnelmaa. Toistaiseksi sisälle oli tuotu oikeastaan vain kääpiöiden liekittömiä lyhtyjä, jotka oli asennettu tasavälein seinäpidikkeisiin.

Linnoitushan oli vielä varsin keskeneräinen. Siihen kuului vasta kourallinen varastoja, pätkä muuria ja ylempänä, korkealla kielekkeellä lohikäärmeenpesä, jossa Eragon ja Saphira nukkuivat. Rakennettavaa ja kaivettavaa oli vielä kosolti ennen kuin linnoitus alkaisi yhtään muistuttaa Eragonin hahmottelemaa visiota.

Hän laskeutui laajalle sisäpihalle, joka oli pelkkä karkeasti veistetyistä kivistä tehdyn muurin rajaama neliö. Maassa lojui sokin sokin työkaluja, köysiä ja telttoja. Urgalit painiskelivat tuttuun tapaansa nuotionsa valossa, ja vaikka Eragon katseli jonkin aikaa, häntä ei huvittanut liittyä seuraan.

Kaksi haltiaa, Astrith ja Rflven, seisoi vartiossa muurin harjalla, mistä näki alas kukkuloille. He nyökkäsivät Eragonin lähestyessä. Eragon vastasi tervehdykseen, pysähtyi hieman sivuun heistä, vei kätensä selän taakse yhteen ja nuuhki iltailmaa.

Sitten hän meni katsomaan, miten pääsalin rakentaminen edistyi. Kääpiöt olivat suunnitelleet sen hänen yleishahmotelmansa pohjalta, ja sitten haltiat

olivat hioneet yksityiskohtia. Siitä oli sukeutunut yksi jos toinenkin kiista ryhmien välille.

Salista Eragon meni katsastamaan varastot ja ryhtyi inventoimaan edellispäivänä tuotuja tavaroita. Saphiran nuhtelusta huolimatta hän ei malttanut lopettaa työntekoa.

Oli niin paljon tekemättömiä töitä, eikä hänellä ollut koskaan kylliksi aikaa tai voimia saavuttaa kuin pieni osa tavoitteistaan.

Hän vaistosi Saphiran paheksuvan sitä, ettei hän ollut kääpiöiden kanssa karkeloimassa tai haltioiden kanssa juttelemassa tai tekemässä jotain muuta, ihan mitä tahansa paitsi töitä. Mutta sellainen ei kiinnostanut Eragonia. Häntä ei kiinnostanut taistella harjoituksen vuoksi. Häntä ei kiinnostanut lukea. Häntä ei kiinnostanut uhrata voimia toiminnalle, joka ei auttaisi häntä ratkaisemaan heidän tämänhetkisiä ongelmiaan.

Sillä kaikki oli hänen vastuullaan. Hänen ja Saphiran. Kaikki heidän tekemänsä valinnat vaikuttivat paitsi Ratsastajien tulevaisuuteen myös lohikäärmeiden selviytymiseen, ja jos he valitsisivat väärin, molempien voisi käydä kalpaten.

Kun päässä pyöri sellaisia ajatuksia, oli vaikea ottaa rennosti.

Tyytymättömänä Eragon lähti nousemaan portaita takaisin lohikäärmeenpesään. Mutta ennen kuin hän pääsi ylös asti, hän astui pienestä sivutunnelista heidän pesän alle loitsuilla ja hakuilla kaivamaansa kamioon.

ODOTETTU PALUU ERAGONIN MAAILMAAN! KOLME SUURTA TARINAA ALAGAËSIASTA.

PERILLINEN-SARJA

9 789520 409043

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-0904-3